

Uganka.

Priobčil Drag. H.

Na vasi so me srečale gosi. Ena je šla pred dvema, ena med dvema in ena za dvema. Koliko je bilo vseh gosi?

Kdor rešitev tudi nariše, dobi groš, a zglasiti se mora osebno pri meni!

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev velikonočnega pozdrava v 3. številki.

Vesela Aleluja!

Prav so ga rešili: Pikica Predaličeva, učenka v Metliki; Andrej Kezele in Dragošlav Tomažič, učenca III. b razreda v Sp. Šiški; Franc Zorman, učenec III. a razr. II. m. d. lj. šole v Ljubljani; Olga in Gorči Koželjevi v Mokronogu; Franc Zorko in Milan Kolar v Ljubljani; Marija Kolenčeva, učenka V. razr., Jurij Klemenčič, učenec VIII. razr., oba v Mokronogu; Miša Krašovčeva pri Sv. Jurju ob Taboru; Vincenc Rošker in Ivan Kuhar, učenca IV. b razr., Marija Restarjeva, učenka V. razr., vsi v Hrastniku; Vera Orlova, učenka I. mešč. razreda v Ljubljani; Ladik Wisinger, učenec II. razr. v Litiji; Branimir Tancig, dijak I. a razr. real. gimn. v Ptujju; Vida Požgajeva v Kranju; Boris Verbič, učenec II. vadr. razr. v Ljubljani; France Goršič, učenec III. razr. na Vrtači v Ljubljani; Marija Plavšakova, učenka VI. razr. v Trbovljah; Slavko Rössner v Braslovčah; Janko Sovre, učenec V. razr. v Studencih pri Hrastniku; Pepca Lorberjeva, učenka I. mešč. šole v Mariboru; Dušan Vargazon, učenec II. razr. v Zidanem mostu; Milivoj in Ljubomir Humek, uč. lj. š. v Mariboru; Damjana Baeblerjeva, učenka II. r. v Celju; Tonče Ribič, učenec III. razr. v Loki pri Zidanem mostu; Martica Zupančeva, učenka IV. razr. v Sevnici; Zdravko Macarol, učenec III. razr. sal. zav. na Radni; Milena Zamperlova v Radovljici; Mirček Rosina, učenec III. razr. v Brežicah; Ivana Krivčeva, učenka V. razr. v Hrastniku; Martina Kunaverjeva na Selu pri Žirovnici; Ana Šavnikova, učenka IV. razr. v Kranju; Josip Šebenik, učenec IV. a razr. v Sp. Šiški; Viktor Smolej v Kranjski gori; Roza in Marija Zupančevi, učenki VI. razr. v Mokronogu; Milka Globevnikova, učenka V. razr. v Št. Rupertu; Julij in Stanko Renko v Mokronogu; Živka Crobathova, učenka V. razr. v Kranju; Joško, Milica in Mija Globevnikovi v Novem mestu; Vlasta in Zlata Košarjevi, Manica Simoničeva, Slavica Štepičeva, Olga Potrčeva, Olga Musegova, Olga Rosičeva, vse učenke v Ptujju; Bogomil Kavčič v Crikvenici; Lizika Bauerjeva, učenka IV. razreda v Gor. Radgoni; Boris Vajda, dijak II. a razr. realne gimn. v Ptujju; Marinka Pristovškova v Žalcu; Boris Andrijanič, učenec IV. razr. v Novem mestu; Unschuld Srečko, učenec II. razr. mešč. šole, Ida Kocijanova, učenka V. razr. lj. šole, oba v Krškem; Bogomir Fegic, učenec IV. a razr. II. mestne lj. šole v Ljubljani; Zora in Nada Vengarjevi v Radovljici; Ivica Ziererjeva v Mokronogu; Zenica Rebčeva, učenka IV. r. v Litiji; Alojzij Zavratnik, učenec III. r. mešč. šole v Ptujju; Nadica Ženerjeva in Nežika Činžarjeva, učenki VI. r. v Rajshenburgu; Ivo Poljanec, učenec IV. razr. v Celju; Josip Bregant, Ivana Malejeva,

E. Giogioni, Ljudmila Ertljeva, Avguštin Jelen, Marija Jermanova, Angela Rožičeva, Milana Velepčičeva, učenci in učenke IV. razr. na Koroški Beli; Vladimir Časl, učenec II. razr. v Žičah; Drago Verdaž iz Studencev pri Hrastniku; Miran Flere, učenec III. razr. v Kranjski gori; Manica Šegulova, Jelko Šegula, Pavel Šegula, vsi v Ptuj; Julij Vrbič, učenec IV. razr. v Karteljevem; Ina Slaparjeva, učenka v Olševku; Justina Luznarjeva, Maks Lotrič in Jože Megušar, učenka in učenca IV. razr. v Selcih; Pepo Druškovič, učenec IV. razr., Zorka Druškovičeva, učenka III. r. v Slovenjgradcu; Hlavec Anton, Breclan Albin, Josipina Leskovarjeva, Antonija Potočnikova, učenca in učenki VI. razr. v Čadramu; Ročkar Martin, Spendija Fr., Torič Rudolf, Zigarič Jakob, Marija Čuješeva, Slavica Kusterjeva, Rozalija Jurkovičeva, Angeljca Lucijeva, Lenčika Severjeva, Marica Trstenjakova, Alojzija Zadravčeva, Nežica Zadravčeva in Terezika Žibratova, učenci in učenke na Humu pri Ormožu.

Tajinstveni napis v 1. in 2. štev. so tudi prav rešili: Viktor Smolej v Kranjski gori; Franc Zorman, učenec III. a razr. II. m. d. lj. šole v Ljubljani; Milivoj in Ljubomir Humek, učenca IV. ljudske šole v Mariboru; Boris Verbič, učenec II. razr. vadnice v Ljubljani; Nada Vozlova, dijakinja v Ljubljani-Trebnjem; Mirček Rosina, učenec III. razr. v Brežicah; Marija in Vida Bezeljakovi v Žalni; Milica Jenkova, učenka IV. razr. v Litiji.

Srbski ujetnik.

Med svetovno vojno so privedli v vas srbskega ujetnika. Gospodar ga je imel rad. Domačini so mu stregli z vsem potrebnim. Srb pa je bil vedno žalosten. Gospodar ga vpraša: »Čemu si žalosten? Saj imaš vsega dovolj?« — Srb mu odgovori: »Na pljučih sem bolan. Bojim se tukaj umreti! Moj dom stoji v Srbiji! Moj kralj Peter živi v Srbiji! Tudi moj grob naj bo v Srbiji!« — Kmalu se mu je izpolnila želja. Povrnil se je v domovino. V ljubljennem naročju svoje matere je šele dobil mir.

Marija Zalarjeva.

Še enkrat »Prstan«.

Do tretjega gre rado! Tudi jaz sem igro »Prstan« zdaj v tretjič dopolnil in popravil ter jo s tem dogotovil. Zazdelo se mi je, da imata prvi dve dejanji nekoliko prerahlo zvezo s tretjim dejanjem. Zato sem vzel iz tretjega dejanja štiri osebe, in sicer župana kot razbojniškega poglavarja, prvega svetovalca kot ključničarskega pomočnika in bogatega zlatarja, drugega svetovalca kot krošnjarja in tretjega svetovalca kot popotnega kramarja. Iz nastopov teh oseb sem napravil nekaj novih prizorov v začetkih prvega in drugega dejanja, a dosedanja dvodejanjka, ki je namenjena za manjše odre na deželi, ostane v tridejanjski igri neizpremenjena. Tudi tretje dejanje sem z ozirom na to dopolnitev nekoliko predelal. Tako dopolnjena in popravljena tridejanjka bi bila nekaka satira na sedanje prevratne razmere v svetovni zgodovini in bi jo izdal letos v knjižici s podobami kakor »Tončkove

sanje na Miklavžev večer« in potem bi hotel izdati na tak način vsako leto po eno mladinsko igro, ako dobim založnika. Pri tej priliki naj še omenim, da so se v igri »Tončkove sanje na Miklavžev večer« našle še nekatere tiskovne napake, ki še niso popravljene. Tam naj se čita na 10. strani v 16. vrsti »za« namesto »pa«, na 36. strani v 15. vrsti »z ličkanjem« namesto »v ličkanjem« in na 87. strani v 21. vrsti »nji« namesto »njih«.

Fr. Rojec.

Zgled zdržnosti.

Kardinal Maning se je rodil leta 1808. na Angleškem in je bil vzgojen v angleški državni veri. Po dovršenih študijah so ga namestili leta 1831. pri ministrstvu v kolonijah. — Nekoč je prigovarjal nekemu delavcu, naj se iztrezni in opusti pijančevanje, ker bo sicer nesrečen. »Gospod!« je odgovoril delavec, »saj vi tudi pijete, le ne tako cene pijače, kakor jo pijem jaz!« — Te besede preprostega delavca so šle kardinalu do srca. Vzkliknil je: »Od danes ne pijem niti kaplje več.« — Maning se je iz ljubezni do naroda zatajeval vse svoje življenje, a dosegel je tudi sijajne uspehe. Ob njegovi smrti je bilo v Londonu nad 28.000 abstinentov. Maning je bil neomahljivo zvest svoji obljudi zdržnosti. Celó v njegovi zadnji bolezni ga ni mogel pregovoriti zdravnik, da bi užival kakršnokoli alkoholno pijačo. — »Zmernost je dobra, a zdržnost je boljša.« je dejal. Umril je v visoki starosti l. 1892. — V abstinenčni zgodovini je njegovo ime zapisano z zlatimi črkami. Pri Angležih je ostal v trajnem spominu.

Cenjeni gospod Doropoljski!

Precej dolgo sem že naročena na »Zvonček«, ki mi jako ugaja. Učenka sem I. r. meščanske šole v Šmihelu pri Novem mestu. S posebnim veseljem se učim zemljepisja, v katerem imamo lepo priliko spoznavati našo nadvse krasno domovino. Njen velik del pa še ječi pod železnimi okovi ljutega sovraga.

Imam tudi brata Milana, ki je že takoj v začetku svetovne vojne šel v boj, nekoličkrat pisal, toda potem ni o njem niti najmanjšega glasu. Jaz pa še vedno upam, da se skoro vrne.

V upanju, da me uvrstite med svoje koticarke, Vas pozdravlja

Zofka Mozetičeva,
Kandija pri Novem mestu.

Odgovor:

Ljuba Zofka!

Pridružujem se Tvojemu upanju, da se Tvoj brat vrne. Pripetilo se je že mnogo enakih slučajev. Svojcem je celo dospelo poročilo, da je bil ta in ta v vojni ubit, a naposled se je pokazalo, da žalostna vest ni resnična. S Teboj bom vesel tudi jaz, kadar mi sporočiš, da se je vrnil Tvoj brat. — Prav tako ne smemo izgubiti upanja glede na ono naše ozemlje, ki so nam ga uplenili sovražniki. Vsaka krivica traja le nekaj časa.

Cenjeni g. Doropoljski!

Tudi meni je dala mama denarja, da sem naročil »Zvonček«. Nikoli ga nisem še bral. Prav rad ga čitam. Najbolj mi ugajajo povesti in Vaš koticček. Zato Vas prosim, da tudi sprejmete mene med koticarke. Star sem 12 let. Letos hodim v III. razred na Trebelnem pri Mokronogu. Naš razred je zbral za naročnino »Zvončka«. Vsak je prinesel v šolo g. učiteljici eno krono. Veseli smo, da ga bomo vsi brali. Trije smo pa lastni naročniki. Komaj čakamo »Zvončka«.

Srčno Vas pozdravlja

Franc Žgajnar,
učenec III. razreda na Trebelnem
pri Mokronogu.

Odgovor:

Ljubi Franc!

Gotovo si se materi zahvalil, ker Ti je naročila naš list. Tudi jaz ji izrekam zahvalo. In pa kako lep zgled ste dali vsej mladini, ker ste v svojem razredu sami zbrali naročnino za »Zvonček«. Ali bi lahko ne storili tega v vsakem razredu vseh slovenskih šol? Pomisli, koliko »Zvončkov« bi bilo razširjenih po vsej Sloveniji in koliko mladine bi imelo veselje z njim! Pričakujem, da se še kdo oglasi z enakim poročilom.

Ljubi gospod Doropljski!

Danes Vam pišem prvo pismo. Z njim se hočem pridružiti Vašim »Zvončkarjem«. Hodim v I. razred realne gimnazije v Ljubljani. V šoli me zanima najbolj zemljepis, računstvo, prirodopis in godba. Rad bi se vpisal v »Glasbeno Matico«. Najljubši godbeni instrument bi mi bile gosli, zanima me pa tudi klavir. Starši so mi obljubili kupiti gosli — seveda, ako dobim dobro izpričevalo.

Prosim, priobčite to moje pismo v »Zvončku«!

Presrčno Vas pozdravlja

Maks Strmecki,
učenec I. razr. realne gimn. v Ljubljani.

Odgovor:

Ljubi Maks!

Glasba je velika in posebno lepa umetnost, ki blaži srce in dviga duha. Z njo najlepše izražamo svoja čuvstva, srečo in veselje, žalost in gorje. Česar je duša polna, to se oglašča iz gosli in klavirja, ki ju obvlada spretna in veščeta umetnikova roka. Uči se pridno in vztrajno — nikoli Ti ne bo žal. Plemeniti užitki bodo bogato poplačali ves Tvoj trud. »Glasbena Matica« je izborna šola, ki jo vodi mojster slovenske glasbene umetnosti — Matej Hubad!

Cenjeni gospod Doropoljski!

Do sedaj Vam nisem še ničesar sporočila. Zato se danes prvič oglašam. Stara sem 10 let. Hodim v IV. razred ljudske

šole na Koroški Beli in sem naročnica »Zvončka«. Ko sem dobila prvo številko, sem bila jako vesela. Prvi dan sem prečitala vse slovenske pesmi, ki so mi prav ugajale.

Prav lepo Vas pozdravljam
Milana Velepličeva.

Odgovor:

Ljuba Milana!

Le glej, da ne ostaneš pri tem prvem pismu! Ker Te veseli »Zvonček«, ki si mu naročnica, je tudi meni v veselje. Saj izdajamo svoj list za slovensko mladino. In ker ima ta veselje z njim, je s tem dokazano, da list ustreza njenim zahtevam in potrebam. Pozdravljam Tebe in vse prijatelje »Zvončka« na Koroški Beli.

*

Gospod Doropolski!

Bog Vas sprimil! Prvič Vam pišem. Lani sem bil naročen na »Vrtec«, letos pa na »Zvonček«. »Zvonček« mi prav ugaja. Rad ga berem. Posebno mi je všeč, da prinaša pisma otrok v koticu. Zato hočem tudi jaz nekaj napisati. Jaz sem doma na Koroškem. S Koroškega ni nobene pisma v koticu. Zato jaz malo več napišem. Hodim v III. razred v šolo. Naša šola ima tri razrede. Novo šolsko leto začnemo pri nas v vigredi, po Veliki noči. Lani je bila pri nas slovenska šola, zdaj je zopet nemška. V 2. in 3. razredu je vse nemško. Tudi očenaš molimo nemško in pojemo nemške pesmi. Samo krščanski nauk se učimo slovensko. Ko so bili Jugoslovenci tukaj, je bil na šoli napis: Narodna šola. Zdaj so ta napis izbrisali. V šolski sobi so nabiti napisi kakor »Ordnung und Reinlichkeit« in drugi. Naša vas Bilčovs je na sredi med Št. Iljem in Kotmarovasjo. Do Celovca je še 4 ure daleč. V Celovcu vozijo drva. Jaz še nisem bil v Celovcu. Morebiti pojdem letos v Celovce k birmi. Na železnico hodimo na Bistrico v Rožu. Z Bistrice dobivamo tudi pošto. Na Bistrico je eno uro daleč, treba se je prepeljati z brodom čez Dravo. Mi smo na levi strani Drave. Blizu Bistrice so Sveče. Pri nas je bolj v hribu in se lepo vidi po Rožu. Tudi sneg pri nas na gorah prej skopni kakor v Rožu. Lani sem bil tudi enkrat v Ljubljani, ko smo bili koroški otroci dol. Bilo je jako lepo in veselo. Povsod so nas pozdravljali, najbolj pa v Ljubljani. Bili smo tudi pri igri v gledališču. Zdaj je pa vse drugače. Na Kranjsko se le malokdo more peljati.

Nekateri bi šli radi na Brezje, pa tudi ne morejo. Pa vsaj pisma še lahko pišemo in v koticu beremo, kaj kdo napiše. Pred Veliko nočjo je umrla ena moja součenka. Prav pridno se je učila. Imela je dero; kakor mi pravimo. Vsi otroci smo bili pri pogrebu. Zdaj pa lepo pozdravljam Vas in vse, ki to pismo berete. Pozdravljeni!

Valentin Kapus
v Bilčovsu na Koroškem.

Odgovor:

Ljubi Valentin!

Po tej poti sporočam Tvoj pozdrav vsem, ki jim je namenjen. Vsi ti sprejmo Tvoj pozdrav z bolešno radostjo, vsi ti nosijo Tebe in vse Tvoje bratce in sestrice v svojem srcu, vsi ti vas vse objemajo z bratsko ljubeznijo, vsi ti Tebi in vsem Tvojim rojakom vračajo pozdrave iz vsega srca! In tudi jaz sem med njimi!

*

Snežinka.

Odkod in kam,
ti bela stvar?
V trenutku na dan!
Meni nič mar.
Odkod in kam?
Z neba sem dol
na hribe in plan,
na vrhe in dol,
na strehe in polja,
na zemeljsko dlan —
povsod te je volja.
V trenutku na dan,
z neba spet tja dol
na zemeljsko plan —
tako te je volja!

Anton Pačernik,
učenc 1. b razr. deš. mešč. š. v Mariboru.

*

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Na 271. strani lanskega letnika smo obljubili, da priobčimo h Koroščevemu spisu »Obrt in trgovina v radovljiškem okraju« tekom letošnjega leta nekaj podob. Da izpolnimo obljubo, prijavljamo danes podoba Srednje vasi v Bohinju in Koprivniška v Bohinju. Na zadnji podobi je tudi slika prvega slovenskega pesnika Valentin na Vodnika in edinega mlina na veter v Sloveniji. Oba omenjamo na 44. strani letošnjega letnika. V prihodnjih številkah »Zvončka« natisnemo še nekaj lepih podob k omenjenemu spisu. Spoznavajmo svojo domovino!